

PAŁAC W CZACHOROWIE

Wieś Czachorowo po raz pierwszy pojawia się w źródłach w 1337 roku, choć z pewnością istniała już wcześniej. Początkowo władał nią ród Awdańców, później Łodziów i Borków Gostyńskich. Od końca XVII wieku do około 1780 roku była własnością rodzin Radomickich i Chlebowskich. W końcu XVIII wieku majątność należała do Antoniego Goczałkowskiego. Około roku 1830 wieś była we władaniu Franciszka Miłkowskiego. Dziesięć lat później Czachorowo nabył Piotr Budziszewski, który w 1878 roku przekazał je córce Bronisławie, po mężu Modlibowskiej. Modlibowscy byli właścicielami majątku czachorowskiego do 1939 roku. W dwudziestoleciu międzywojennym dobre te dzierżawił Antoni Przybecki.

Dwór i folwark istniały tu co najmniej od początku XVIII wieku. W 1881 roku dobra rycerskie Czachorowo liczyły 576 ha, w tym było 485 ha gruntów ornych, 48 ha łąk, 83 ha lasu, a gospodarstwo specjalizowało się w hodowli bydła rasy Shorthorn. W 1913 roku odnotowano tu 100 sztuk koni, 327 krów, 115 świń i 60 owiec. W 1926 roku była na folwarku kolejka polna oraz oświetlenie elektryczne.

Pałac wybudował Piotr Budziszewski około połowy XIX wieku. Obiekt rozbudowała po roku 1890 rodzina Modlibowskich. Powstał murowany budynek dwukondygnacyjny, nakryty dachem czterospadowym. Fasada zwrócona w kierunku południowym. Po 1945 roku został przebudowany i służył mieszkańcom wsi. Park ma powierzchnię 1,31 ha i powstał w 2. poł. XIX wieku.

W pałacu urodziła się Wanda Modlibowska (1909-2001) – pilotka, rekordzistka Polski i świata w długości lotu szybowcem. We wrześniu 1939 roku jako podporucznik pilot latała samolotem RWD-13. Po klęsce przedostała się do Rumunii, później do Francji. W maju 1940 roku wróciła do Warszawy, celem podjęcia pracy w Delegaturze Rządu RP na Kraj. Kilkukrotnie przekraczała Tatry jako kurier, przenosząc meldunki do Budapesztu. Nosila pseudonimy

„Marta”, „Maria”, „Halszka”. Uczestniczyła w powstaniu warszawskim w 1944 roku. Otrzymała za to Krzyż Walecznych. 4 marca 1945 roku została aresztowana przez NKWD. Trafiła do Berezówki pod Uralem, gdzie pracowała przy wyrębie lasu. W listopadzie 1945 roku została zwolniona i wróciła do Polski. W latach 1946-1948 pracowała jako instruktor szybowcowy w Aeroklubie Poznańskim. Od 1967 roku pracowała w Przedsiębiorstwie Handlu Zagranicznego „Polservice”, skąd w roku 1970 odeszła na emeryturę. Jest patronką Aeroklubu Poznańskiego i Szkoły Podstawowej w Sikorzynie.

